

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.707 van 3 februari 2004
in de zaak A. 115.579/XIV-8117.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. MATHEÏ,
 kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
 Scheigoorstraat 5

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 12 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 113.534 van 12 december 2002 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 24 februari 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. MATHEÏ, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Iraanse nationaliteit, is België binnengekomen op 10 juli 2001 en heeft zich op 12 juli 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 30 juli 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 december 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 juli 2001 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Teheran. Daar zou u met uw echtgenote XXX gewoond hebben tot aan uw vertrek uit Iran. U zou geneesheer zijn en uw eigen praktijk gehad hebben sinds 04.1379 (= juni-juli 2000). U verklaart dat u ongeveer 8 maanden voor uw vertrek een interesse voor het christendom ontwikkelde. U zou toen gewoon uit nieuwsgierigheid - voor de eerste keer - naar een kerk zijn gegaan en zou onmiddellijk geïnteresseerd zijn door die godsdienst. De

persoon aanwezig in de kerk zou u niet veel kunnen hebben vertellen, maar zou u wel een Nieuw Testament in het Perzisch hebben meegegeven. Na nog enkele bezoeken aan kerken zou u uiteindelijk uw gading gevonden hebben in het centrum Kanouné Johanayé Rassoul. Daar zou u in totaal 20 á 30 ceremonies en lessen hebben bijgewoond tot vlak voor het Iraans Nieuwjaar. Vervolgens zou u uw persoonlijk onderzoek hebben verdergezet en de boeken die u er bekomen had, hebben gelezen. U verklaart uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend in die periode. Tegen het einde van de derde maand 1380 (eind mei 2001) zou u wel gezien hebben dat er iets met uw vrouw scheelde. Pas na een kort verlof zou zij u op 06.04.1380 verteld hebben dat zij(n) in het ziekenhuis waar ze werkte werd lastiggevalen door een hooggeplaatste agent van de Ettelaat, ene M. D.. Deze zou uw vrouw hebben gevraagd op zijn avances in te gaan onder bedreiging van het indienen van een klacht tegen u. Hij zou immers beweerd hebben op de hoogte te zijn van uw 'illegale' praktijken en van het feit dat u 'onreine' plaatsen bezocht. Na een vriend met contacten in het leger te hebben geraadpleegd, zou u beseft hebben dat u geen klacht kon indienen tegen D. omwille van uw interesse in het christendom en zat er volgens u niets anders op dan het land te verlaten. U kwam naar België waar u zich, samen met uw echtgenote, tot het Christendom hebt bekeerd.

Er dient vastgesteld te worden dat u niet kan aannemelijk maken omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève uw land te hebben verlaten. U had tot aan uw vertrek uit Iran geen enkel probleem met de Iraanse autoriteiten. U was niet politiek actief en zelfs bij het bezoeken van verschillende kerken en het duidelijk uiten van uw interesse in een andere religie, ondervond u geen enkel probleem of obstakel. U hebt uiteindelijk slechts uw land verlaten nadat uw vrouw geïntimideerd werd door een lid van de Ettelaat die puur toevallig bij haar als patiënt in het ziekenhuis terecht kwam en die meende van uw interesse in het Christendom misbruik te kunnen maken om uw vrouw te verleiden. Dit gegeven kan bezwaarlijk als een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden beschouwd.

Het feit dat u thans in België, samen met uw vrouw, bekeerd bent tot het Christendom houdt evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in. Eerst en vooral dient daarbij opgemerkt te worden dat uw vrouw aanvankelijk, tijdens haar eerste interview in dringend beroep op 29 augustus 2001, met geen woord repte over een eventuele bekering tot het Christendom en integendeel voorhield moslim (sjiïet) te zijn. Daarenboven wijst niets er in uw relaas op dat de Iraanse overheden op de hoogte zijn van uw bekering en kan u aldus niet aannemelijk maken waarom u hoeft te vrezen voor vervolging door deze autoriteiten. Trouwens, zelfs als de autoriteiten van deze bekering op de hoogte zouden zijn, dan nog blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat tot het Christendom bekeerde moslims maatschappelijk probleemloos kunnen functioneren en ze geen vervolging door de Iraanse overheid moeten vrezen (Nederlands ambtsbericht, augustus 2001). Uit dezelfde informatie blijkt nog dat bekeringen niet worden doorgegeven aan de burgerlijke stand zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat uw bekering hier in België tot de Iraanse overheid zou zijn doorgedrongen.

De door u voorgelegde documenten (het doopcertificaat van u beiden, foto's van uw doopsel, een foldertje en een brief van een pastoor van het Christian Center en een lidmaatschapsbrief van V.Z.W. Christelijk Centrum 'het Lichthuis, dilpoma's en identiteitsdocumenten van u en uw vrouw) bevestigen echter niet meer dan uw identiteit, studies en het feit dat u hier bent gedoopt. Ze bevatten geen elementen die uw beweerd vrees voor vervolging ondersteunen en zijn bijgevolg niet van die aard dat zij bovenvermelde appreciatie kunnen wijzigen.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“III.1 Eerste gegrond middel: Gebrek aan motivering, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play

- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur m.n. de motiveringsplicht.
- Schending van de artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte.

Ook artikel 62 Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient.

(Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989)

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt.

De motivering moet bovendien afdoende zijn.

Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht.

Welnu, in casu ontbreekt elke formele motivering.

In elk geval is deze - als men al enige motivering in de beslissing zou kunnen zien - zeker niet afdoende.

De bestreden beslissing kan überhaupt niet als voldoende gemotiveerd worden aanzien daar zij nergens in concreto aangeeft waarom verzoeker de hoedanigheid van politiek vluchteling niet krijgt.

1.

In de beslissing van de Commissaris-Generaal wordt gesteld dat verzoeker geen gegronde vrees tot vervolging had. Bovendien stelt men dat verzoeker geen problemen zou hebben gehad met de Iraanse autoriteiten.

Niets is echter minder waar.

Er werden immers doodsb bedreigingen geuit door een hooggeplaatst lid van de officiële organisatie Ettelaat.

De Ettelaat is een officiële Iraanse organisatie die instaat voor de veiligheid van de staat. Deze organisatie heeft zeer veel macht. Regelmatig verdwijnen er mensen en worden er mensen in Iran vermoord door toedoen van deze organisatie. Verzoeker mocht zulke zaken al meemaken in zijn omgeving.

Vermits het ging om een zeer hooggeplaatst persoon van deze organisatie (hij werd constant beschermd door 2 bodyguards en hij werd in het ziekenhuis aangekondigd als VIP) dient men wel degelijk rekening te houden met zijn dreigementen. Het is duidelijk dat hij op de hoogte was van de bekering van verzoeker en hieraan de nodige consequenties wilde en nog wil verbinden.

2.

Voorts zegt de Commissaris-Generaal dat verzoeker nooit gearresteerd werd omwille van zijn geloof.

Dit lijkt verzoeker een onzinnig argument.

Indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn opgepakt, dan zou hij nu niet meer in leven zijn.

Daaruit volgt dat zulke argumenten in de verste verte niet kunnen bijdragen tot een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

3.

De Commissaris-Generaal haalt ook aan dat het in casu slechts een toevallige ontmoeting ging tussen een persoon van de Ettelaat en verzoekers echtgenote op een moment dat deze eerste verzoekers echtgenote wilde verleiden.

De concrete situatie kan dan misschien toevallig zijn, maar de problematiek die erachter schuilt heeft zeer grote gevolgen.

Door deze ontmoeting is de Ettelaat nu immers op de hoogte van de bekering van verzoeker. Een bekering van een Moslim tot het Christendom in Iran heeft zeer grote gevolgen, waaruit de nodige problemen voortvloeien indien dit geweten is. Hierdoor gaan immers alle rechten verloren en heeft een Moslim het recht de bekeerling te doden. Bovendien worden er regelmatig zulke mensen opgepakt door de Ettelaat en daarna vermoord.

daarbij komt dat deze maand de privé-kliniek van verzoeker door de staat gesloten en de secretaresse werd meegenomen.

In deze context is het dan ook niet meer dan normaal dat verzoeker vreesde en nog altijd vreest voor zijn leven, indien hij gedwongen dient terug te keren naar Iran.

Bijgevolg kan dit argument van de Commissaris-Generaal evenmin bijdragen tot een afdoende motivering van zijn beslissing.

4.

Daarenboven wordt door de Commissaris-Generaal gesteld dat er niets op wijst dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering.

Vermits een hooggeplaatst persoon van de Ettelaat reeds blijk gaf van kennis hiervan, kan men niets anders dan besluiten dat ook de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn op dit moment.

De Ettelaat is immers een belangrijke organisatie die zeer nauw aanleunt bij de staat Iran.

Ook dit argument kan men dus bezwaarlijk hanteren om de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

5.

Voorts wil verzoeker duidelijk maken dat de bijgebrachte documenten, waaronder het doopcertificaat, wel degelijk de grond van de zaak raken.

Het feit dat verzoeker gedoopt is bevat juist een cruciaal element dat bijdraagt tot een gerechtvaardigde vrees voor vervolging, gezien de bedreigingen die verzoeker reeds ontving van een hooggeplaatst lid van de Ettelaat en gezien de slechte positie waarin tot het christendom bekeerde Moslims verkeren in Iran. In Iran worden Christenen immers als opposenten van de Moslims aanzien. Christenen worden dan ook vaak gevisieerd door zowel de overheid als de andere Moslims.

Bijgevolg kan ook dit argument niet worden behouden om de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Daaruit blijkt dan ook dat uit niets kan worden afgeleid dat de asielaanvraag individueel is beoordeeld.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing derhalve de motiveringsplicht schendt.

Op grond hiervan moet de beslissing als onrechtmatig worden aanzien.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partijen tevens inbreuk plegen op het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play, gelet op de weinig gemotiveerde beslissing en de quasi-automatische afwijzing.

Verzoeker meent dan ook dat hij wel in aanmerking komt om het statuut van politiek vluchteling te bekomen daar hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1A - 2 van de Conventie van Genève van 1951.

1. Zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker heeft zijn land/streek van herkomst verlaten en is naar België gekomen.

Hij heeft op 30.07.2001 in België asiel aangevraagd.

2. Gegronde vrees voor vervolging

De Commissaris-generaal heeft de motieven voor de asielaanvraag van verzoeker niet eens onderzocht.

Nochtans meent verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst gelet op het feit dat verzoeker praktiserend Christen is in een fundamentalistisch Moslimland. In Iran worden Christenen als opposenten van de Moslims aanzien. Christenen worden dan ook vaak gevisieerd door zowel de overheid als de andere Moslims, vooral wanneer het personen betreft die hun Islamgeloof inruilden voor het Christendom, zoals in casu het geval is bij verzoeker.

In casu werd verzoeker omwille van zijn religie met de dood bedreigd door een vooraanstaand lid van de Ettelaat, een officiële organisatie die aanleunt bij de staat Iran. Bovendien, wanneer zijn bekering algemeen bekend wordt, is elke Moslim gerechtigd verzoeker te doden. zonder dat daar bepaalde consequenties aan worden verbonden.

Het spreekt voor zich dat verzoeker in zo een toestand van fysieke en psychische bedreiging en onderdrukking geen normaal leven kan leiden.

Hieruit blijkt duidelijk dat hij een gegronde vrees heeft tot vervolging omdat dit reeds daadwerkelijk is gebeurd omwille van religieuze redenen.

Indien hij toch gerepatrieerd wordt, vreest verzoeker voor zijn leven.

3. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging

Verzoeker heeft zich, net als zijn echtgenote, bekeerd tot het Christendom.

Toen dit in Iran bekend raakt bij een hooggeplaatst persoon van de Ettelaat, werd hij reeds met de dood bedreigd. Bovendien werd kortelings zijn privé-kliniek gesloten en zijn secretaresse meegenomen.

Het is duidelijk dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn religie. Verzoeker is immers niet veilig in zijn land van herkomst.

Bovendien is het nu bij de overheid bekend dat hij zich bekeerd heeft tot het Christendom, aangezien het reeds bekend is bij de Ettelaat.

4. De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of willen invoeren

Het is onmogelijk voor verzoeker om de bescherming in te roepen van het land van herkomst. Iran is immers een fundamentalistische Moslimstaat, waar christenen het niet makkelijk hebben om te leven, integendeel zowel door de bevolking als door de overheid zelf worden onderdrukt, gepest en bedreigd. Verzoeker kon dit zoals boven reeds uiteengezet reeds ervaren.

Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker geen hulp kan invoeren van de staat Iran omdat deze meewerkt met deze onderdrukking en overgaat tot arrestaties bij de minste kritiek.

Hij kan zich hiervoor dan ook niet wenden tot de plaatselijke politie of tot de rechtbank. Indien hij dat zou doen zal hij gestraft worden voor zijn bekering, met mogelijks de dood tot gevolg.

Voor verzoeker is het onmogelijk een normaal leven te leiden in een land waar hij continue onder een fysieke en morele angst leeft.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat het eerste middel gegrond is.”;

2.1.2.1. Overwegende dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat verzoeker niet de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, doch wel van de materiële motiveringsplicht; dat verzoeker de feitelijke gegevens nogmaals omstandig uiteenzet en de feiten toelicht; dat verzoeker echter niet ontkent dat hij de verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, heeft afgelegd; dat het de Raad van State enkel toekomt de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen; dat verzoeker zijn beweringen niet staft met relevante en concrete gegevens, zodat de in bestreden beslissing gemaakte overwegingen niet zijn weerlegd; dat wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag; dat de bestreden beslissing correct is gemotiveerd; dat, na een uiteenzetting van het vluchtrelaas, de beslissing gedetailleerde overwegingen en een afdoende motivering bevat;

2.1.2.2. Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd verhoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij tijdens deze interviews de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, hij stukken kon voorleggen en hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk; dat de elementen waar de beslissing op steunt uiteengezet worden in de bestreden beslissing en overeenstemmen met de gegevens in het administratief dossier; dat in casu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het beroep heeft verworpen omdat verzoeker niet aannemelijk kon maken omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zijn land te hebben verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit motiveert in de bestreden beslissing als volgt : -vóór verzoekers vertrek uit Iran had hij geen enkel probleem met de Iraanse autoriteiten, -verzoeker was niet politiek actief en ondervond geen problemen bij het bezoeken van verschillende kerken, -de intimidatie van verzoekers echtgenote door een lid van de Ettelaat die toevallig als patiënt bij haar in het ziekenhuis terechtkwam kan bezwaarlijk als een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie en Genève beschouwd worden, -dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat tot het Christendom bekeerde Moslims geen vervolging door de Iraanse overheid moeten vrezen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig is te werk gegaan en het beginsel van de fair-play zou hebben geschonden, niet kan worden aangenomen;

2.1.2.3. Overwegende dat, met betrekking tot de schending van artikel 1, (A), 2, van de Conventie van Genève, dient opgemerkt te worden dat dit artikel geen directe werking heeft; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“III.2. Tweede gegrond middel : Machtsoverschrijding van de Commissaris-generaal ‘Machtsoverschrijding is ruimer elke vorm van onrechtmatigheid, ook al(s) is de handeling gesteld door het bevoegde orgaan’

(BOES, M Administratief Recht, ACCO, Leuven 1998-99, 255)

Verzoeker wenst in dit geval te benadrukken dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van verzoeker en niet op de gegrondheid.

De Belgische asielwetgeving voorziet tot op heden nog steeds 2 fasen in een asielprocedure, m.n. de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase.

Het is evident dat er tussen deze 2 fasen een duidelijk verschil moet bestaan. Zo niet, heeft de bestaande reglementering hieromtrent geen enkele zin en mist zij in elk geval haar doel.

In de ontvankelijkheidsfase komt het erop neer na te kijken of de elementen die aangebracht worden door de kandidaat vluchteling om zijn asielaanvraag te staven, prima fac(i)e gekaderd kunnen worden in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28.07.1951 en goedgekeurd bij wet van 16.06.1953.

Indien dit het geval is, moet de asielaanvraag ontvankelijk worden verklaard.

De door verzoeker aangehaalde feiten kaderen minstens prima facie in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28.07.1951 en goedgekeurd bij wet van 26.06.1953.

In deze stand van de procedure had de Commissaris-generaal dan ook moeten beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is.

Dit heeft hij niet gedaan.
Het tweede middel is derhalve ook gegrond.”;

2.2.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing en uit de bespreking van het eerste middel niet blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geoordeeld heeft over de onontvankelijkheid van de zaak; dat in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve in redelijkheid de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond kon verklaren; dat er dan ook geen sprake kan zijn van “machtsoverschrijding”; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“III.3. Derde gegrond middel : Schending van artikel 3 EVRM.

Volgens de Commissaris-generaal kan verzoeker terug geleid worden naar zijn land van herkomst.

Dit betekent dat verzoeker op ieder moment gerepatrieerd kan worden naar Iran. Nochtans is het voor verzoeker niet veilig in zijn land van herkomst. Hij werd immers verbaal, moreel en fysiek bedreigd door een officiële instantie, de Ettelaat. Hij kan zich hiervoor dan ook niet wenden tot de plaatselijke politie of tot de rechtbank. Indien hij dat zou doen zal hij gestraft worden voor zijn bekering, met mogelijks de dood tot gevolg.

Bovendien zal ook de moslimbevolking zich tegen hem keren wanneer bekend wordt dat hij zich bekeerde tot het Christendom.

Voor hem is het onmogelijk een normaal leven te leiden in een land waar hij continue onder een fysieke en morele angst leeft.

De veiligheid van verzoeker kan dan ook niet worden gewaarborgd.

Verwerende partijen kunnen de veiligheid van verzoeker niet garanderen zodat de eerbiediging van artikel 3 EVRM in gedrang komt.

‘Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens besliste immers dat de uitzetting van een kandidaat-vluchteling de verantwoordelijkheid van de uitzettende staat kan meebrengen als er ernstige en gegronde redenen voor handen zijn om aan te nemen dat de betrokkene in zijn of haar land blootgesteld zou worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM’.

(EVRM, Cruz Varas, 20.03.1991, PUBL. Hof Serie A, VOL 201)

‘Een vervolging om één van de 5 vervolgingsgronden van het vluchtelingenverdrag die indruist tegen artikel 3 EVRM zal noodzakelijkerwijze ook leiden tot de erkenning als vluchteling’.

(VANHEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 06 mei 1993, Mys en Breesch, Gent, 1993, 13)

Het derde middel is derhalve ook gegrond.”;

2.3.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat niets uit verzoekers asielrelaas wijst op het feit dat de Iraanse overheid op de hoogte zou zijn van zijn bekering; dat, zelfs indien de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekers bekering, dan nog uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt, dat tot het Christendom bekeerde moslims maatschappelijk probleemloos kunnen functioneren en ze geen vervolging door de Iraanse overheid moeten vrezen; dat uit dezelfde informatiebron nog blijkt dat bekeringen niet

worden doorgegeven aan de burgerlijke stand zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers bekering in België tot de Iraanse overheid zou zijn doorgedrongen; dat men dus kan afleiden uit de inhoud van de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met de toestand in het land van herkomst om zijn beslissing met betrekking tot het levensgevaar voor de verzoekende partij te nemen; dat verzoeker geen concrete elementen aangehaald heeft; dat zijn beweringen niet vermogen de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt te ontkrachten; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie februari tweeduizend en vier, door :

de H. A. BEIRLAEN,
Mevr. K. LIEVENS,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.